

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **F. H.,** zastoupený JUDr. Miroslavou Dekanovou, advokátkou se sídlem Štítného 710/30, Praha 3, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů,** se sídlem Pplk. Sochora 727/27, Praha 7, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22. 1. 2015, č. j. UOOU-08116/14-22, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 A 21/2015 – 73,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I.
Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobce byl rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů, jako odvolacího správního orgánu, ze dne 22. 1. 2015, č. j. UOOU-08116/14-22, ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím ze dne 20. 11. 2014, č. j. UOOU-08116/14-14, uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Žalobce se měl uvedeného přestupku dopustit tím, že zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektů těchto údajů, aniž by na něj dopadaly zákonné výjimky, kdy takový souhlas není třeba. Žalobce svým jednáním porušil § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů a v souladu s § 11 odst. 1

písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 44 odst. 5 zákona o ochraně osobních údajů, mu byla uložena pokuta ve výši 2000 Kč a též povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč (§ 79 odst. 1 zákona o přestupcích).

[2] Žalobce konkrétně na svém domě na adrese H. 12, 251 64 M. – M., instaloval a od února 2013 do dne 26. srpna 2014 provozoval kamerový systém skládající se ze tří kamer (tzv. fotopastí), který pořizoval záznam monitorovaného prostoru, kterým byl ovšem nejenom pozemek ve vlastnictví žalobce, ale i sousední nemovitost ve vlastnictví jiných osob, to vše bez jejich souhlasu.

[3] Žalobce brojil proti rozhodnutí předsedy žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem uvedeným v záhlaví zamítl jako nedůvodnou. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný náležitě nezhodnotil a neposoudil skutkový stav věci. Žalobce instalací fotopastí pouze bránil svůj majetek před nebezpečným jednáním své sousedky a jejího partnera. Jednání žalobce bylo přiměřenou a nutnou obranou a lze ho posoudit i jako svépomoc. Žalobce nemohl monitorovat pouze svůj pozemek, neboť právě ze sousední nemovitosti jsou páchány útoky proti jeho majetku, které chtěl za účelem odhalení trestné činnosti zaznamenat. Sousední nemovitost nadto není ve vlastnictví paní R. U., žalobcovy sousedky, což však žalovaný nezohlednil. Žalobce dále uvedl, že kamerový systém byl instalován se souhlasem Policie České republiky, který vyplývá z jejího usnesení o odložení věci ze dne 20. 11. 2014, č. j. KRPS-328429-133/TČ-2013-011416-KNA. Tato okolnost vylučuje protiprávnost jednání žalobce. Protiprávní jednání nebylo zaznamenáno jen proto, že kamerový systém nebyl plně funkční a efektivní, toto však žalovaný nemůže přičítat k tíži žalobce.

[4] Městský soud v prvé řadě konstatoval, že jednání žalobce nelze subsumovat pod nutnou obranu nebo pod jinou okolnost vylučující protiprávnost; svépomoc je zase institutem soukromého práva, nikoli veřejného. Sousedka žalobce nebyla obviněna ze spáchání trestného činu, věc byla odložena. Žalobce ani po několikaměsíčním provozu kamerového systému neprokázal, že by sledováním cizího pozemku odvracel útok na zájem chráněný zákonem. V dané věci též není podstatné, kdo je vlastníkem žalobcem monitorované nemovitosti. Žalobce svá tvrzení podle soudu ničím neprokázal. Městský soud shledal nedůvodnou i námitku žalobce, že provozoval kamerový systém se souhlasem státního zastupitelství a Policie ČR. Souhlas ke sledování osob a věcí podle § 158d zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, může směřovat pouze vůči orgánům činným v trestním řízení, státní zastupitelství jej nemůže udělit soukromým osobám. Žalobce samozřejmě může s policií spolupracovat, nesmí tak však činit v rozporu s právními předpisy. Městský soud dále s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Soudního dvora EU nepřisvědčil argumentu žalobce, že osobní údaje cizích osob zpracovával výlučně pro svoji osobní potřebu a za účelem ochrany svého majetku. Výklad dotčených právních předpisů zastávaný žalobcem je značně extenzivní a nelze jej přijmout. Městský soud uzavřel, že sledování sousední nemovitosti žalobcem bylo ve světle všech zjištěných skutečností nepřiměřeným zásahem do soukromí třetích osob, žalobce byl proto pokutou potrestán po právu.

II.
Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které výslovně podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel v kasační stížnosti předkládá argumentaci, která je v zásadě totožná s žalobními námitkami, a kterou lze shrnout takto: (a) Žalovaný dostatečně nezjistil, nezhodnotil a neposoudil skutkový stav věci. Instalace kamerového systému byla přiměřenou a nutnou obranou proti nebezpečnému jednání stěžovatelovy sousedky a jejího partnera, které soustavně a prokazatelně směřovalo proti majetku stěžovatele a poškozovalo jej. Stěžovatel vypočítává několik případů, kdy došlo k útoku na jeho nemovitost. (b) Kamerový systém byl instalován se souhlasem Policie ČR a státního zastupitelství, jednání stěžovatele proto nemůže být protiprávní. (c) Na provozování fotopastí stěžovatelem dopadá výjimka ve smyslu § 3 odst. 6 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů, dle kterého „*ustanovení § 5 odst. 1 a § 11 a 12 se nepoužijí pro zpracování osobních údajů nezbytných pro plnění povinností správce stanovených zvláštními zákony pro zajištění předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů*.“ Je přitom bez významu, že veškerá šetření Policie ČR skončila s negativním výsledkem a kamery stěžovatele nezachytily žádoucí záznam, neboť to je v praktickém životě běžné. (d) Poslední námitka stěžovatele míří na procesní pochybení městského soudu, který k projednání věci nenařídil jednání, ač stěžovatel s takovým postupem soudu nikdy nevyslovil souhlas.

[7] Nejvyšší správní soud pro úplnost doplňuje, že stěžovatel předložil dne 2. 6. 2017 čtyři znalecké posudky, které mají dokládat ohrožení jeho majetku a výši škody na něm způsobené. Posudky vypracovala doc. Ing. Renáta Schneiderová Heralová, Ph.D., a to v letech 2012 až 2014.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil následujícím způsobem. Žalovaný nejprve odkázal na závěry v rozsudku městského soudu a na argumenty uvedené ve správních rozhodnutích. Žalovaný podotkl, že stěžovatel z velké části pouze opakuje to, co již namítal ve správním řízení a v řízení před městským soudem. Žalovaný se dále plně ztotožnil s vyjádřením městského soudu, dle kterého nelze jednání stěžovatele podřadit pod nutnou obranu. Stěžovatel neprokázal, že by mu vznikla škoda na majetku, jeho kamerový systém nezachytil nežádoucí jednání osob, proti kterým byl namířen. Žalovaný též nemá za to, že stěžovatel provozoval kamerový systém se souhlasem Policie ČR. Ze 105 oznámení stěžovatele zjistila Policie ČR protiprávní jednání pouze jednou – ušpinění fasády garáže stěžovatele. Žalovaný tuto skutečnost ve správním rozhodnutí reflektoval. Policie ČR stěžovateli pouze doporučila, aby si pořídil fotopasti, v žádném případě mu však nenařídila, aby monitoroval sousední pozemky.

[9] K namítanému nezohlednění § 3 odst. 6 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů žalovaný uvedl, že toto ustanovení míří na orgány činné v trestním řízení, nikoli ovšem na zpracování osobních údajů soukromou osobou. Stěžovatel nepřípustně zasáhl do práva na soukromí jiných osob. Pokud jeho kamery nezachytily žádné protiprávní jednání, měl od dalšího monitorování cizí nemovitosti neprodleně upustit. Rozhodnutí předsedy

žalovaného bylo vydáno v souladu s principem proporcionality. Stěžovatel vyjma jednoho případu porušení práva na ochranu vlastnictví a majetku ničím nedoložil, nebylo tedy možné upřednostnit toto jeho právo před právem jiných osob na ochranu soukromí. Žalovaný uzavřel, že postupoval v souladu s právními předpisy. Spáchání předmětného přestupku stěžovatelem bylo jednoznačně prokázáno. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III.
Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel uplatňuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem). Část jeho námitek lze ale podřadit pod důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť žalovaný dle jeho názoru dostatečně nezjistil, nezhodnotil a neposoudil skutkový stav věci, k čemuž měl městský soud přihlédnout a pro tuto vadu rozhodnutí žalovaného zrušit. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že ze zásady *iura novit curia* (soud zná právo) plyne, že stěžovatel není povinen podřadit tvrzené důvody kasační stížnosti pod konkrétní ustanovení právního předpisu; soud je posuzuje podle jejich obsahu. Stěžovateli nemůže jít k tíži ani fakt, že námitky ve své kasační stížnosti chybně subsumuje pod zákonné důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je oprávněn sám podřadit kasační námitky podle jejich obsahu pod důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s. (k tomu dále srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50).

IIIa. Námitka absence souhlasu stěžovatele s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání

[13] Ze systematického pohledu je vhodné se nejprve zabývat námitkou stěžovatele, podle níž se ve spise nenachází důkaz o tom, že by stěžovatel souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez nařízení jednání [viz námitka uvedená v odst. 6 výše pod bodem (d)]. Pokud by totiž byla tato námitka důvodná, jednalo by se o vadu řízení, k níž je Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti i bez výslovné námitky stěžovatele (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Tato vada by mohla mít za následek nezákonnost rozsudku městského soudu a vést tak k jeho zrušení. Nejvyšší správní soud nicméně shledal tuto námitku nedůvodnou.

[14] V § 51 odst. 1 s. ř. s. se stanoví, že „***soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže*** *to* ***účastníci*** *shodně navrhli nebo* ***s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen*** *také tehdy,* ***nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy*** *předsedy senátu* ***svůj nesouhlas***

s takovým projednáním věci; *o tom musí být ve výzvě poučen*“ (zvýraznění přidáno Nejvyšším správním soudem).

[15] Nejvyšší správní soud ze spisu městského soudu zjistil, že žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání explicitně vyslovil souhlas, a to ve svém vyjádření k žalobě ze dne 28. 4. 2015 (v soudním spise založeno na č. l. 50). Stěžovatel byl o možnosti vyslovit souhlas či nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání poučen ve výzvě soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 4 A 21/2015 – 54 (zástupkyni stěžovatele byla tato písemnost doručena dne 7. 5. 2015). Stěžovatel byl v rámci této výzvy náležitě poučen o skutečnosti, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od doručení výzvy jinak, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání je udělen.

[16] Stěžovatel na předmětnou výzvu ve stanovené lhůtě (ani později) nereagoval a v jeho případě tak nastala zákonem předvídaná fikce souhlasu s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Městský soud proto nepochybil, když jednání nenařídil.

[17] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že potřeba nařídit jednání nevyvstala ani z důvodu nutnosti provádět důkazy. Soud také zdůrazňuje, že stěžovatel v žalobě ani v žádném ze svých dalších podání městskému soudu výslovně nesdělil, že na nařízení jednání trvá. Veškeré podmínky pro rozhodnutí o věci samé bez nařízení jednání tak byly v daném případě splněny.

IIIb. Zjištění skutkového stavu a okolnosti vylučující protiprávnost

[18] Stěžovatel dále uvádí, že žalovaný pochybil při zjišťování skutkového stavu věci. Jednání stěžovatele bylo nutnou obranou proti opakovanému poškozování jeho nemovitosti ze strany sousedů. Stěžovatel měl nadto instalaci kamerového systému povolenou od Policie ČR a jeho jednání tak žalovaný nemohl posoudit jako protiprávní [viz námitky uvedené v odst. 6 výše pod body (a) a (b)].

[19] Nejvyšší správní soud s těmito námitkami stěžovatele nesouhlasí. Žalovaný zjistil podle názoru soudu skutkový stav věci dostatečně. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel instaloval na svém domě kamerový systém, který kromě části jeho pozemku a nezbytné části veřejné komunikace monitoroval taktéž sousední nemovitost ve vlastnictví jiných osob. Stěžovatel přitom neměl od dotčených osob souhlas se zpracováním jejich osobních údajů. Tyto závěry ostatně stěžovatel nerozporuje. Žalovaný nadto učinil součástí správního spisu i řadu podkladů zejména od Policie ČR a Městského úřadu Říčany, které se týkaly sousedských sporů stěžovatele a tvrzeného poškozování jeho majetku ze strany sousedů. Tvrzení stěžovatele o opakovaných a dlouhodobých útocích na jeho majetek se však nepodařilo ověřit, sám stěžovatel přitom žádné důkazy v tomto ohledu nenabídl (k tomu viz níže). Žalovanému proto nelze v tomto směru nic vytknout, neboť učinil vše, co po něm lze rozumně požadovat, aby zjistil všechny rozhodné okolnosti. Žalovaný postupoval v souladu s § 3 správního řádu a zjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

[20] Městský soud se s námitkou stěžovatele, že jeho jednání lze posoudit jako nutnou obranu, vypořádal takto: „*Nutnou obranu stran přestupků upravuje ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích"), podle nějž není přestupkem jednání, jímž někdo odvrací: „a) přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem". Ačkoliv žalobce provozoval kamerový systém několik měsíců, neprokázalo se ani v nejmenším, že by byl sledováním cizího pozemku jakkoliv odvracen útok na zájem chráněný zákonem*." Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Ze stejných důvodů, pro které nelze v případě stěžovatele hovořit o nutné obraně, nemohl žalovaný aplikovat ani další okolnost vylučující protiprávnost, a to institut krajní nouze [viz § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích].

[21] Stěžovatel totiž po celou dobu správního i soudního řízení pouze tvrdí, že jeho sousedka a později i její partner dlouhodobě poškozují jeho majetek, a proto byl okolnostmi donucen k instalaci kamerového systému. Ze spisového materiálu ovšem nic takového nevyplývá a sám stěžovatel uznává, že jeho kamery žádné opakované protiprávní jednání nezaznamenaly. Stěžovatel uvádí, že jeho sousedé mu několikrát (zejména višněmi) ušpinili fasádu, poškodili plot, očesali úrodu jablek i s větvemi, poškodili zámky a vrata apod. (viz např. tvrzení obsažená v kasační stížnosti). Stěžovatel poukazuje na celou řadu svých oznámení Policii ČR, již však opomíjí, že žádné z těchto oznámení nevedlo k usvědčení paní U. (sousedka stěžovatele) z protiprávního jednání směřujícího proti majetku stěžovatele. Sousedka stěžovatele, popř. její druh, nebyli opakovaně či ve více případech pravomocně uznáni vinnými ani ze spáchání přestupku.

[22] Celá argumentace stěžovatele o nutné a přiměřené obraně jeho majetku před trestnou činností tak zůstává v rovině ryze subjektivního tvrzení či spíše subjektivních pocitů, které nemají žádný *objektivní* základ ve spisovém materiálu a důkazech tam obsažených. Vysoká četnost stížností stěžovatele a opakované odkazy stěžovatele na úřední záznamy o podání vysvětlení samy o sobě nemají pro posouzení jeho přestupku význam; pokud nikdy nebylo vydáno správní či soudní rozhodnutí přisvědčující skutkové verzi stěžovatele, musel by stěžovatel předložit alespoň věrohodný důkaz, který by objektivně jeho tvrzení podpořil. Žádný takový důkaz však nepředložil. Stěžovatel ani v kasační stížnosti nenabídl vysvětlení, proč – pokud se sousedka neustále dopouštěla protiprávního jednání vůči němu, resp. jeho majetku – jím provozované fotopasti žádné takové jednání nezachytily. Stěžovatel místo toho opakuje, co již bylo namítáno v žalobě a co městský soud ve svém rozsudku přesvědčivě vyvrátil.

[23] Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovateli nic nebrání, aby se – je-li přesvědčen o tom, že mu jeho sousedka způsobila škodu – domáhal náhrady škody podle občanského zákoníku před civilními soudy. Co se týče předložených posudků (viz odst. 7 výše), soud zdůrazňuje, že tyto posudky nikterak neprokazují, že vyčíslenou škodu způsobila konkrétní osoba (sousedka stěžovatele). Tyto posudky by mohly mít relevanci v civilním soudním řízení, ovšem jen za předpokladu, že by stěžovatel byl schopen předložit důkazy o tom, jaká osoba mu nárokovanou škodu svým protiprávním jednáním způsobila. Takové důkazy v řízení před žalovaným i v tomto soudním řízení stěžovatel nebyl schopen předložit. Předmětné posudky tedy nijak nepodporují názor stěžovatele, že mu jeho sousedé delší dobu poškozují majetek, a proto byl nucen zaznamenávat toto počínání kamerami namířenými na jejich pozemek. Nejvyšší správní soud pro úplnost konstatuje, že

z obsahu správního spisu vyplývá spíše opačný závěr – totiž, že je to naopak stěžovatel, kdo nepřiměřeně zasahuje do práv svých sousedů, ať už neoprávněným použitím záznamového zařízení nebo velkým množstvím úředních podání, která označují především paní U. za pachatelku nejrůznějších trestných činů či přestupků.

[24] S argumentem stěžovatele, že měl k instalaci fotopastí souhlas Policie ČR či státního zastupitelství, se městský soud v odůvodnění rozsudku taktéž přesvědčivě vypořádal. Městský soud uvedl, že „*byl-li dán souhlas k sledování osob a věcí ve smyslu ustanovení § 158d TŘ, mohl směřovat pouze vůči orgánům činným v trestním řízení. Státní zastupitelství není oprávněno dávat takový souhlas soukromým osobám. Žalobce jistě může s policií spolupracovat, ale nesmí tak činit v rozporu se zákonem. Jak bylo uvedeno výše, nejedná se o nutnou obranu, žalobcovo jednání nelze subsumovat ani pod žádnou jinou okolnost vylučující protiprávnost*." Nejvyšší správní soud doplňuje, že dle sdělení Policie ČR ze dne 16. 10. 2014 (ve spise žalovaného založené na č. l. 13) bylo stěžovateli pouze doporučeno, aby svůj majetek zabezpečil pomocí fotopastí, neboť policisté nemohou v daném místě vykonávat hlídkovou činnost 24 hodin denně. Žádný příslušník Policie ČR stěžovateli nenařídil, aby monitoroval cizí nemovitost. Ostatně souhlas se zpracováním osobních údajů může správci (stěžovateli) udělit pouze jejich subjekt (zde sousedé stěžovatele), nikoli jiná osoba (srov. § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů).

IIIc. Aplikace § 3 odst. 6 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů na případ stěžovatele

[25] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje ani poslední námitce stěžovatele, podle které na jeho případ dopadá § 3 odst. 6 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů, a to bez ohledu na to, zda došlo k odhalení trestné činnosti [viz námitka uvedená v odst. 6 výše pod bodem (c)].

[26] Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že stěžovatel tuto námitku mechanicky převzal z žaloby. Stěžovatel v kasační stížnosti nikterak nereaguje na názor městského soudu, který uvedl, že § 3 odst. 6 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů se týká toliko orgánů činných v trestním řízení. Ze zákonných ustanovení plyne, že vyšetřování a postihování trestné a jiné protiprávní činnosti (do níž lze zahrnout i páchání přestupků) je plně v kompetenci orgánů státu. Počínání stěžovatele nemohlo být kryto § 3 odst. 6 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů, neboť jak soud již vyložil výše, stěžovatel neprokázal, že by byla proti jeho majetku ze strany sousedů namířena trestná činnost. Stěžovatel jistě mohl monitorovat vlastní pozemek, avšak za daných skutkových okolností nebyl oprávněn snímat pomocí kamerového systému bez souhlasu dotčených osob i sousední nemovitost. Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené nepovažuje za účelné a potřebné se dále k této námitce detailně vyjadřovat.

[27] Stěžovatel s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012 – 133, opakovaně hovoří o nutnosti aplikovat v jeho případě princip proporcionality. Stěžovatel ovšem již neuvádí, jak by měl být podle jeho názoru tento princip v jeho věci aplikován, resp. jak při řešení této otázky pochybil žalovaný a městský soud. Nejvyšší správní soud po prostudování spisového materiálu plně aprobuje závěr městského soudu, který v této souvislosti uvedl, že „*v žalobcově případě nebyl zásah do majetkových práv natolik závažný a podezření sousedů z protiprávní činnosti natolik důvodné,*

aby to vyvážilo újmu právu na soukromí, která byla způsobena monitorováním cizího pozemku. Ve světle údajů obsažených ve správním spisu se žalobcovo podezření na protiprávní činnost ze strany sousedů jeví jako ničím nepodložený subjektivní názor. Nezaznamenal-li kamerový systém dlouhé měsíce vůbec nic podezřelého, tím méně z monitorovaného cizího pozemku, jde jen o potvrzení neefektivnosti a nepřiměřenosti tohoto systému. [...] Žalobcův kamerový systém, jak se i prokázalo, dosahoval efektivity takřka nulové, takže v žádném případě nemohl být proporční k intenzivnímu zásahu do práv druhých osob, který představuje neustálé monitorování jejich pozemku. Žalovaný ve svém rozhodnutí princip proporcionality aplikoval a na jeho základě dokonce připustil monitorování části veřejné komunikace, a proto byl také původní popis skutku poupraven oproti výroku prvoinstančního rozhodnutí."

IV.
Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou, neboť nepřisvědčil žádné z uplatněných námitek. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu